



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Censura Dionysij Longini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

si praece quaeruntur, quid tam absurdum, quam a loqui, quibus non intelligaris, cum maxime cupias intelligi: quid stultius quam si cum habeas nummos praesentes, aspectos, legitimo charactere impressos, illis per summam levitatem non utaris: sed alios esse sepulchris mortuorum coneris eruere, quos nemo agnoscat, nemo velit, qui modò sapiat, pro legitimis habere: quid tam arrogans quam verba fingere, & velle nouae linguae auctorem atque architectum haberi, quam ne vix quidem ipse intelligas? quid inanius quam metaphoris totam orationem implere, & cum verba sine notionum veluti simulacra, ea nouis subinde imaginibus obfcurare, & quam umbras umbrarum facere? Quid denique stolidius quam Pygmaeo caligam Maximini adaptare?

Omnes quotquot fuerant dicendi, scribendi, sentiendique magistri peritiores, hoc genus aepernati, vno consensu damnarunt.

Censura Antigoni Regis.

Judicium de stylo Antigoni, Augusti, etc. Item Plut. in Apoph. Censura styli tumidi condemnatio.

Antigonus Rex prudentissimus, fatuam Rhetorem, nouis & affectatis verbis vten-tem, ad aures plebeias remisit. Talis autem fuit eius oratio; χιονοβόλον ἡ ὄρα γενόμενον λεπτοθεσσαν ἐν ἐπιθήσει τὴν χόρην, Niniigula tom-pistas exorta herbare fecere rosam facie regionem. Cui Antigonus, οὐ παύτη μοι, inquit, ὡς ὄχλα χερσίδμος; Nunquam desines regis aures vni pro plebeias?

Censura Augusti Caesaris.

Sueton. in Aug. 86.

Genus eloquendi sequutus est elegans, & temperatum, vitatis sententiarum ineptijs, atque inconcinnitate, & reconditorum verborum, ut ipse dicit, fortioribus, praecipuamque curam duxit, sensuum animi quam apertissimè exprimere: quod quò facilius esse esset, aut nec ubi lectorem vel auditorem obturbaret, ac mortaretur, neque praepositiones verbis addere, neque coniunctiones sapienter iterare dubitauit, quae detractae afferunt aliquid obscunitatis, etiam gratiam augent; eaeque zelos, & antiquarios, ut diuerso genere vitiosos, pari studio spreuit.

Mecenatis μυστοχῆς concinnis.

Exagitant nonnunquam in primis Mecenatem suum, cuius μυστοχῆς (ut ait) concinnos vsque quaque persequitur, & imitando per iocum irridet. Sed nec Tiberio parcit, & exoletas, & reconditas voces aucupanti, M. quidem Antonium, ut insanum increpat,

quasi ea scribentem, quae mirentur potius homines quam intelligant. Deinde Iudaeus multum & inconstans in eligendo genere dicendi ingenium eius, addit haec: Tu quae dubitas Cimbérne, Annius, an Veranius Flaccus imitandi sint tibi, ut verbis, quae C. Sallustius excerpit ex Originibus Catonis, utaris, an potius Ahaeticorum inanibus sententijs, verborum volubilitas in nostrum sermonem transfertenda, & quadam epistola Agrippinae neptis ingenium collaudans: Sed opus est, inquit, date te operam, ne molestè scribas, aut loquaris.

Censura Apollonii.

Ὅτις ἴδεν ἐπιθήσει τὸν διδραμβόλον, Philost. in vita Apoll. lib. 1. οὐδὲ ἀνὰ χερσὶν ἔχοντες ἀδελφείας ἔχροντες ἀνὰ χερσὶν γὰρ τὸ ὑπερτὴν μέτραν ἀτρεδία ἡρεῖται.

Nunquam usurpauit genus dithyrambicò, poeticis nominibus ampullatum, neque lenocinantibus oculis concisum, & supra Ahaeticorum consuetudinem venustum.

Censura Dionysii Longini.

Ἐοικεν ἔνα τὸ οὐδεὶν, οὐ τίς μάλα δασυφυλακτότατον φύσει γὰρ ἔταυτες οὐ μὲν γὰρ ἐπιπέσοι, φλοζοντες ἀδελφείας ἔχροντες κατὰ γυναικῶν, οὐδὲ οὐδὲ ὅπως ἐπὶ τῷ ὄρω φέρονται, πεδολοῦνται, Μεγάλῃ ἀποκιδάσκων ἀμαρτημὸν εὐγένες, καὶ ἐπὶ σαμάτων, ἔλεγον, ἢ γὰρ νοί, ἢ ἀνα ἡδαι, ἢ δὴ ποτε περισσάντες ἡμῶς εἰς τῶν ἡμετέρων ὄρων γὰρ, οἰοῦντες, ἐχρότερον ὄρων, ἢ ἀλλὰ τὸ μὲν οὐ ἐν ὑπεράσει βέλεται τὰ ὄρων.

Dionysius Longinus περὶ ὕψους.

Est certe tumor maximum orationis vitium, idemq; frequentissimum, quia natura omnes, quod & in rebus, & in sermonibus excelsum, desideramus, & ne eneclae imbecillitatis crimen incurramus, inflari volumus, & pro uerbo locum damus;

Errare in magnis est nobilis error: sed tumor, vitiosus est, non minus in corpore quam oratione, & tumidi plerumque degenerant in siccos: nihil enim hydrope siccius, & tumidius. Haec magnus oratorum Criticus, cum quo faciunt Plato, Aristoteles, Cicero, & omnes quotquot sunt optimi.

